

ע"פ 56147/02/19 - מאור סיגל ויקי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 56147-02-19 סיגל ויקי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 10151934295
לפני כבוד השופט ערן קוטון
מערכת מאור סיגל ויקי
נגד מדינת ישראל
משיבה
פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (להלן: "בית משפט קמא") שניתן בגדרי תת"ע 5206-12-17.

ההליך בבית משפט קמא

2. לפניי בית משפט קמא הונח כתב אישום בו יוחס למערערת ביצוע עבירה של נהיגה ברכב בדרך שאינה עירונית, במהירות העולה על המותר.

על פי כתב האישום, ביום 15/7/17, בשעה 09:46, נהגה המערערת באופן נוע בכביש 8944 ממעלות לברינת לכיוון צפון, וליד קילומטר מס' 3 נסעה במהירות של 117 קמ"ש, מקום בו המהירות המותרת היא 80 קמ"ש.

3. המערערת כפרה במיוחס לה. בעת מסירת התשובה לכתב האישום לא הייתה המערערת מיוצגת. בתשובתה לכתב האישום אמרה המערערת שלא נסעה מהר. לטענתה, זמן קצר קודם לכן עצר אותה שוטר אחר. לדבריה, נוכח אותו מפגש קודם היתה מודעת לקיומם של אנשי משטרה בקרבת מקום.

4. העבירה שעברה לכאורה המערערת נקלטה באמצעות מכשיר ממל"ז (להלן: "המכשיר"). השוטר שעצר אותה (להלן: "המפעיל") הציג לה את המכשיר ואמר לה שנסעה "ככה וככה". היא אמרה לו שלא נסעה מהר, אך זה לא סייע בעדה. או אז, ביקשה לדבריה לצלם את המכשיר. שוטר אחר שהיה במקום אמר למפעיל שהיא עומדת לצלם את המכשיר. אז כיבה המפעיל את המכשיר. לכן נאלצה המערערת לצלם את המכשיר כאשר הוא כבוי. המפעיל אמר כי המכשיר "נכבה לי".

5. נוכח תשובתה של המערערת נקבע הדיון להבאת ראיות. בעת דיון ההוכחות הייתה המערערת מיוצגת.

6. בדיון ההוכחות העיד מטעם המשיבה המפעיל שערך הודעת שלום קנס ומסמך נלווה. מטעם ההגנה העידה המערערת.

7. בית משפט קמא מצא את עדות המפעיל מהימנה, הגם שלא קבע כי גרסת המערערת אינה ראויה לאמון. בצירוף למסמכים שערך המפעיל סבר בית משפט קמא שהוכחו לפניו עובדות האישום מעבר לכל ספק סביר. בהמשך, ביום 29/1/19, גזר בית משפט קמא את דינה של המערערת. בגזר הדין הטיל בית משפט קמא על המערערת פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של חודשיים וזאת על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא שלא תעבור עבירה בה הורשעה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. כן הוטל קנס בסך 1,000 ₪ לתשלום תוך 90 יום.

הערעור

8. המערערת ממאנת להשלים עם הרשעתה.

בהודעת הערעור נטען כי המפעיל לא ציין לגבי אחת הבדיקות שערך כי הייתה תקינה, בניגוד לבדיקות אחרות אותן ערך למכשיר. כן נטען כי המפעיל ערך את אותה בדיקה באמצעות עמוד תאורה, במקום בו קיימים עמודי תאורה רבים מבלי שרשם את מספר העמוד. משכך לא ניתן לדעת שהבדיקה בוצעה על עמוד תאורה העונה לדרישות נוהל ההפעלה של המכשיר. עוד נטען כי זווית המדידה בין המכשיר לרכב המטרה (האופנוע) אמורה להיות מינימלית. אלא שמדברי המפעיל לא ניתן היה לאמוד את הזווית, שכן הוא לא רשם אם הפעיל את המכשיר בהיותו בעמידה מחוץ לניידת המשטרתית או שמא בישיבה בתוכה. מעבר לדברים שרשם לא זכר המפעיל פרטים מלאים על אודות האירוע בעת שהעיד בבית משפט קמא. נוסף על כך, נטען כי שוטרים נוספים שהיו במקום לא ערכו כל מזכר או דוח על פעילותם ונוכח טיב המחלוקת, לרבות העובדה שהיה על מפעיל המכשיר להתביית על רכב דו-גלגלי, הייתה משמעות לאינטראקציה בין המפעיל למערערת.

נטען כי לא היה מקום לקבל העתקים צילומיים של המסמכים שערך המפעיל, בפרט שלא ידע מי צילמם והעתקים אלה לא עמדו בדרישות הדין.

9. לחלופין נטען כי גם אם תיוותר הרשעת המערערת על כנה, הרי לא היה מקום להענישה בחומרה. הקנס בגין העבירה בה הורשעה עומד על 750 ₪ ולא היה מוצדק לזקוף לחובת המערערת את ניהול הליך ההוכחות. לא היתה אפוא הצדקה לפסול על תנאי את רישיון הנהיגה של המערערת ולא היה זה ראוי לקנס אותה בסכום העולה על הסכום המפורט לעיל.

10. בדיון חזר ב"כ המערערת על טענותיו בכללותן, טען כי השוטרים הנוספים היו יכולים לשפוך אור על מצב התנועה במקום, בפרט שעסקין ברכב דו-גלגלי, והגיש פסיקה אשר קיבלה טענות דומות אליה אף הפנה בהודעת הערעור.

11. מנגד, ביקשה המשיבה לדחות את הערעור, שכן בית משפט קמא ביסס הכרעתו על התרשמות בלתי אמצעית מאמינות, מיומנות, ומקצועיות המפעיל. אמנם לא הוגשו לפני בית משפט קמא המסמכים המקוריים שערך המפעיל אך האחרון אישר את תוכנם. הוסבר שעל מנת להגיש את המסמכים

המקוריים, היה על המשיבה לפנות לארכיון בו נאגרים אותם המסמכים. לא הייתה לכך הצדקה שכן לא הייתה מחלוקת על האמור במסמכים. לאחר הדיון הגישה המשיבה פסיקה לתמיכה בטענותיה.

אשר לבדיקות שערך המפעיל, נטען שדי בסימון V לצד הבדיקה שנערכה ואין צורך בציון העובדה שהבדיקה אף הייתה תקינה. אשר לאחת הבדיקות שערך המפעיל בטרם תחילת המשמרת ובסופה, הרי זו נערכה במקום בו נוהג המפעיל לערוך דרך קבע את אותה בדיקה. גם אם המפעיל לא יכול היה להצביע על עמוד תאורה ספציפי בו נעזר לצורך ביצוע הבדיקה, אין בכך לפגום באמינות הבדיקה שביצע.

אשר לשוטרים הנוספים שהיו נוכחים במקום, אלו לא יכלו לתרום דבר לשאלה שבמחלוקת. המערערת כלל לא טענה כי נוכח נפח התנועה במקום אפשר ונפלה טעות בידי המפעיל ולא רכבה הוא שנקלט באמצעות המכשיר.

דיון והכרעה

12. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי עניינה של המערערת.

13. בהכרעת הדיון קבע בית משפט קמא, בהתאם לפסיקה הנוהגת -

"בע"פ 4682-01 גבריאל לוי נ' מדינת ישראל (10.11.03), קבע בית המשפט, בדומה לעניין בראונשטיין, שמכשיר הממל"ז אמין ומדויק, אם יופעל על ידי מפעיל מיומן ועל פי הנחיות היצרן ולאחר ביצוען של הבדיקות השגרתיות טרם ההפעלה. בהתקיים כל אלה, הנתונים שמפיק הממל"ז על מהירותו של רכב-מטרה כשרים להתקבל ולשמש כראייה בבית המשפט, וניתן לבסס עליהם את הרשעתו של נאשם גם אם אותם נתונים מהווים ראייה יחידה נגדו. הבדיקות המבוצעות טרם ההפעלה כוללות:

א. בדיקה עצמית של כל מכלולי המכשיר.

ב. בדיקת תקינות של הקריאות המתקבלות על לוח התצוגה.

ג. בדיקת קיומו של תיאום אופקי ואנכי בין נקודת ההצבעה האדומה לקרן הלייזר.

ד. בדיקת "כיוול" המכשיר שמטרתה לוודא שטווח המכשיר ותזמונו מדויקים ושהוא מסוגל למדוד מהירות של כלי רכב נעים.

נוסף על כך, מפעיליו נדרשים לשמור על 3 כללים:

א. שמירה על קו ראייה נקי מהפרעות בין המכשיר לבין קטע הדרך שעליו יש לפקח, ולדאוג לכך שבטווח הראייה לא יהיו מכשולים פיזיים כמו עצים, עמודי חשמל ובניינים.

ב. לדאוג לכך שזווית המדידה בין המכשיר למטרה תהיה מינימאלית.

ג. לוודא שנקודת ההצבעה האדומה המופיעה בעינית הכיוון, מכוונת לאזור לוחית הזיהוי של הרכב במשך כל זמן המדידה".

[ההדגשה אינה במקור, ע.ק.]

ברע"פ 7093/10 מדינת ישראל נ' דריזין, פ"ד סו(1) 28 נקבע -

"בפסק הדין בעניין לוי ועטיה נדונה שאלת אמינות תוצאותיו של מכשיר הממל"ז. במסגרתו, הובאו ממצאים רבים משלל פסקי דין ומחקרים שהתייחסו לדיוק המדידה של המכשיר (שם, בעמוד 325), ושהתבססו בעיקר על בדיקות ביחס לכשלים שעשויים להתרחש בו ולתוצאות שגויות שעלולות להתקבל כתוצאה מאופן הפעלתו ומליקויים טכניים. בפסק הדין צוין כי מדו"ח שערך מכון התקנים הישראלי בשנת 2000 בעקבות בדיקת מכשיר הממל"ז ועל בסיס ניסויים בארץ ובחו"ל עולה כי:

"בלמעלה מ-95% מהמדידות (כ-2000 מדידות) נמצא שהממל"ז עמד בדרגת הדיוק המוצהרת על-ידי היצרן (+2 קמ"ש). שגיאת המכשיר עלתה על +2 קמ"ש בפחות מ-1% מהמדידות, ובמדידה אחת בלבד שנערכה בארצות הברית נמצאה סטייה של מעל 5 קמ"ש" (שם, בעמוד 328).

בדומה לפסק הדין בעניין בראונשטיין, גם בפרשה זו קבע בית המשפט כי המכשיר אמין ומדויק בכפוף להפעלתו על ידי מפעיל מיומן ועל פי הנחיות היצרן. כן נקבע כי יש להפחית חמישה קמ"ש מכל תוצאת מדידה המתקבלת ממנו (עניין לוי ועטיה, בעמוד 334). הנחיות היצרן מחייבות לבדוק את המכשיר בכל פעם מחדש בטרם הפעלתו. בדיקה זו כוללת: (א) בדיקה עצמית של כל מכלולי המכשיר; (ב) בדיקת תקינותן של הקריאות המתקבלות על לוח התצוגה; (ג) בדיקת קיומו של תיאום אופקי ואנכי בין נקודת ההצבעה האדומה לקרן הלייזר; (ד) "בדיקת כיוול" המכשיר שמטרתה לוודא כי טווח המכשיר ותזמונו מדויקים, ושהוא מסוגל למדוד מהירות של כלי רכב נעים; ו-(ה) שמירה על קו ראייה נקי ועל כוונון הקרן לאזור לוחית הזיהוי לאורך כל המדידה. (לפירוט הבדיקות ראו בעמוד 309).

[...]

משנקבע כי קמה חזקה שבעובדה, עומדת לנאשם זכותו לסתור אותה "בין על דרך העיקרון ובין במקרה ספציפי זה או אחר" (ראו למשל בש"פ 2343/00 כהנא נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 65, 68 (2000)). לאחר שניתן פסק הדין בעניין לוי ועטיה, דחה בית משפט זה עתירה לדיון נוסף באותה פרשה (ראו דנ"פ 10415/03 גבריאלי לוי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 29.2.2004) וקבע כי:

"ככל שהדברים אמורים במה שנקבע בפסק-הדין - דהיינו בקביעה כי הממל"ז אמין ומדויק אך זאת רק בכפוף למגבלות שונות - הרי שזוהי הכרעה המבוססת על ראיות טכניות ועדויות מומחים (...) בכך אין כדי למנוע מבעלי-דין לבקש לשוב ולבחון הכרעה זו בהתדיינות עתידיות - כפי שתמיד ניתן לעשות בעניין

על הנאשם מוטל אם כן, הנטל לשכנע את בית המשפט כי בידיו ראייה או הסבר העשויים להוביל למסקנה שונה מזו המוסקת מן החזקה".

[ההדגשות, אינן במקור, ע.ק.]

14. סבור אני כי כאשר נערך מסמך אחד בלבד בכתב יד והוא המסמך המהווה את ליבת התשתית הראייתית, וכאשר ניצב אל מול המשיבה נאשם שאינו מיוצג והוא כופר במיוחס לו, על המשיבה לעשות מאמץ על מנת להציג במהלך הבאת הראיות את המסמך המקורי שנערך בכתב יד. זאת על מנת שניתן יהא להתרשם מתקינותו המרבית והמלאה ומהאותנטיות שלו. הצגתו מתבקשת כחלק מזכותו של הנאשם להליך הוגן. כאשר מוגש העתק צילומי של המסמך לא ניתן לעמוד על בעיות ראייתיות אשר עלולות להזדקק לעין בעת עיון במסמך המקורי.

בענייננו, בשלב ההקראה ובעת מסירת התשובה לכתב האישום, לא היתה המערערת מיוצגת. משכך, היה על המשיבה לעשות מאמץ על מנת להציג לעיני המערערת ולהגיש לבית משפט קמא את המסמך המקורי שערך המפעיל בכתב ידו אשר כותרתו: "נספח לדו"ח" והוא סומן בבית משפט קמא כ-2. דומני כי לכך כיוון "כלל הראייה הטובה ביותר". למרות שהכלל רוכך עם חלופי השנים ולמרות שקיימת מגמה לעבור מדיני קבילות לדיני משקל, הרי במקרה כמו זה המדובר לא היתה מניעה מהגשת המסמך המקורי. למען האמת לא השכלתי הבן על שום מה נמנעה המשיבה מלהגישו, ולא הוברר אם לאחר הדיון בחנה אותו המשיבה לגופו. לגישתי, שעה שמסמך נכתב בכתב יד קיימת חשיבות גדולה להתרשמות ישירה ובלתי אמצעית מן המסמך המקורי. בענייננו, המשיבה הגישה עותק צילומי אף שלא ניתן היה לדעת מיהו שצילם את המסמך והמפעיל אישר שלא הוא האדם שצילם אותו והדפיסו (ראו: עמ' 4 ש' 5-9). המשיבה אף לא מצאה לנכון לנמק בבית משפט קמא מדוע המסמך המקורי אינו מצוי בידה (ראו: עמ' 3, ש' 5-7).

15. על רקע העובדה שלא הוצגה לעיון בית משפט קמא ואף לא לעיני המערערת הראיה הטובה ביותר, ומשלא ניתן היה להתרשם מן המסמך המקורי באופן בלתי אמצעי, יש לשקול גם את הבעייתיות הנשקפת מן הבדיקה השלישית שערך המפעיל, בדיקת תיאום כוונות.

המפעיל לטענתו ערך את הבדיקה שבמחלוקת בצומת ראש-פינה (ראו: עמ' 6 ש' 1-2). יוער שאת זאת ניתן היה להבין רק מתוך היכרות אישית עם אופן ניסוח המסמך שערך המפעיל. שכן לצד התיבה "במקום" רשם המפעיל "צ.ר.פ". אזכיר שניתן כי המערערת תחילה לא היתה מיוצגת והתקשיתי להבין הכיצד אמורה היתה בעת קבלת המסמך, באם בכלל קיבלה אותו לעיונה, להבין היכן ביצע המפעיל את הבדיקה. מכל מקום, לא הייתה מחלוקת על מיקום הבדיקה אך ברי כי מדובר במקום בו קיימים מספר עמודי תאורה (ראו: עמ' 6, ש' 3-4). המפעיל לא טרח לרשום במסמך באיזה עמוד תאורה נעזר לצורך ביצוע בדיקת תיאום הכוונות (ראו: עמ' 6 ש' 2), על מנת שניתן יהיה לבחון בהמשך, באם יתעורר צורך ראייתי, אם באמת ובתמים עמוד התאורה עונה לדרישות הנוהל המחייב בדיקת תיאום כוונות.

16. זאת ועוד, מן המסמך שערך המפעיל לא ניתן להסיק אם בדיקת תיאום כוונות זו הייתה תקינה אם לאו. אשר לבדיקה הראשונה, "בדיקה עצמית של המכשיר", ציין המפעיל כי הבדיקה בתחילת המשמרת ובסיום המשמרת הייתה "תקינה". אשר לבדיקה השנייה שערך, "בדיקת תצוגה", ציין המפעיל כי הבדיקה בתחילת המשמרת ובסיום המשמרת הייתה "תקינה". אשר ל"בדיקת תיאום כוונות", לא ציין המפעיל דבר.

במקרה ייחודי וחריג זה, בניגוד לאמור ברע"פ 4150/15 **בר כוכבא נ' מדינת ישראל** (18/6/15) בו נמצאה

גרסת המבקש בלתי אמינה (ראו: פסקה 3 להחלטת בית המשפט העליון), ונוכח הפגמים הנוספים עליהם הצביעה המערערת בהליך דן, סבורני כי אין די בסימון V. סימן זה סומן גם לצד הבדיקות האחרות, אלא שלצד הבדיקות האחרות אף טרח המפעיל לציין כי היו הן תקינות. לא כך פעל המפעיל בנוגע לבדיקת תיאום הכוונות. מתרשומתו לא ניתן להסיק כי בדיקה זו, בניגוד לחברותיה, הייתה תקינה, הן בתחילת המשמרת, הן עם סיומה. המפעיל אומנם הסביר שאלמלא הבדיקה היתה תקינה לא היה ממשיך בפעילותו (ראו: עמ' 5 ש' 20-21), אך זאת, כך נראה, הסיק מדרך פעולתו כדבר שבשגרה ולא בשל כך שזכר באופן ספציפי את האירוע המדובר. יוער כי המפעיל העיד שאינו מבצע פעולות אכיפה דרך קבע באזור האמור והוא נקרא באותו יום לביצוע פעולות האכיפה באופן חריג נוכח ריבוי אופנוענים באזור (ראו: עמ' 4 ש' 15-16). מכאן שקשה להסתמך על דרך פעולתו השגרתית.

17. בהקשר דן נפסק בעפ"ת (מחוזי באר-שבע) 654-02-14 שושן נ' מדינת ישראל (26/5/14) -

"ארבע הבדיקות המפורטות במסגרתו הן: בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום ובדיקת כיול.

אין על גבי ת/1 כל אינדיקציה לגבי תוצאת מי מארבעת הבדיקות הללו, האם תקינה היא, אם לאו. זהו טופס אשר גם אין בו כל עמודה על מנת לציין אם הבדיקה תקינה אם לאו, אין כל סימון ואין כל אמירה בכתב ביחס לתוצאת מי מארבעת הבדיקות הללו.

לפני שאמשיך ביחס לעדות המפעיל, יש לציין כי מצב דברים זה, במסגרתו אין בחומר החקירה כל אינדיקציה לגבי תוצאת הבדיקות אשר נערכו הינו מצב בעייתי ביותר. נאשם אשר מקבל לידיו את כל חומר החקירה בטרם תחילת המשפט, אינו רואה בחומר החקירה כל ראייה אשר מעידה האם הבדיקות אשר המשטרה חייבת לבצע הביאו לתוצאות תקינות, אם לאו. עצם ביצוע הבדיקה אינו ראייה לתוצאתה. מכאן שגם אם היתה המאשימה מבקשת להגיש את מלוא חומר החקירה, בהסכמה, לא היה בידיה לעמוד בדרישה הראייתית הבסיסית, והיא להוכיח את תקינות תוצאת הבדיקות.

העדת המפעיל ביחס לשאלה אם היו תוצאות הבדיקה תקינות, אם לאו, הינה בעייתית במספר מישורים. תחילה, על פני הדברים, אמורה העדות להיות ביחס לראיות אשר להן תיעוד בחומר החקירה. משאין כל תיעוד בחומר החקירה ביחס לתוצאת הבדיקות שערך המפעיל, הרי שהעדות הינה בבחינת הבאת ראיות אשר לא היו קודם לכן במסגרת חומר החקירה, דבר אשר יש בו כדי פוטנציאל לפגיעה בהגנת הנאשם והפתעתו.

לא זו אף זו שהעדת שוטר על בדיקות אשר ערך זמן רב לפני עדותו בבית המשפט, כאשר מבצע הוא מדי יום בדיקות כאלו, מעלה קושי ביחס לאפשרותו לזכור באופן ספציפי את אותה בדיקה מסוימת נשוא התיק לגבי הוזמן להעיד. הקושי לזכור פרטים של אירוע במהלך ביצוע משימתו של שוטר, כאשר מדובר בפעולות הנעשות על ידו ברגיל במקרים רבים אחרים, הינו ענין אליו התייחסה הפסיקה, ולצורך כך קיימים מנגנוני ריענון הזיכרון וכללים שונים שגובשו בפסיקה ביחס לכך. ואולם, בענייננו אין כל מסמך ואין כל ראייה אשר יהיה בה כדי לרענן את זיכרוננו של השוטר העד, וקיים קושי מובנה בבקשה להעיד עד ביחס לפעולה מסוימת שביצע ביום מסוים כאשר בשיגרה מבצע הוא פעולות דומות מדי יום".

כן נפסק בעפ"ת (מחוזי ירושלים) 56094-08-17 סיורי נ' מדינת ישראל (18/3/18) -

"סימון האות V בלבד מעיד על כך שהבדיקה בוצעה, אולם אין בו כדי להעיד על תוצאותיה. [...] לא די בביצוע הבדיקות, אלא על המאשימה הנטל להוכיח כי תוצאתן היתה תקינה. זאת ועוד: גם אם אניח כי הסימן V מעיד על תוצאות חיוביות בעיני הבודק, הרי שמדובר בדעתו הסובייקטיבית של השוטר העורך את הבדיקה. ההימנעות מפירוט תוצאות הבדיקה אינה מאפשרת לבחון את הבדיקה בעיניים אובייקטיביות שאינן תלויות בהערכתו של השוטר עורך הבדיקה. ובאשר להנחה שהשוטר לא היה מבצע את האכיפה באמצעות המכשיר אלמלא היו תוצאות הבדיקה מאפשרות זאת, מדובר בהנחת המבוקש. תקינות תוצאות הבדיקה אמורות להוות תנאי להפעלת המכשיר, ולא ניתן לראות בעובדה שהמכשיר הופעל ראייה לתקינות התוצאות. בנוסף, הדרישה היא לביצוע הבדיקות גם בתום הפעלת המכשיר, ותוצאות בלתי תקינות בשלב זה בוודאי שלא היו יכולות למנוע את השימוש במכשיר, אשר נעשה עוד לפני מדידות סיום המשמרת".

18. נוסף על המפורט עד כה, איני סבור כי היה מקום להתעלם מקיומם של שוטרים נוספים בסמוך. כבר בעת קבלת ההודעה על תשלום הקנס (ת/1) אמרה המערערת כי לא יכלה לפתח מהירות, אמרה כי נסעה לאט, ואמרה שידעה שבמקום נמצאת משטרה. המפעיל ציין מפורשות כי במקום נכחו שני שוטרים מאופנועני הסיירת אשר לא היו שותפים להפעלה ועמדו בצד. על שום מה טרח המפעיל לציין את נוכחותם, אם לא היו להם יד ורגל באירוע, לא נימק המפעיל בבית משפט קמא, אם כי הבהיר שלדעתו היו יותר משניים (ראו: עמ' 4 ש' 19). במקרה ייחודי זה, נוכח דברי המערערת, סבור אני כי ראוי היה שהשניים ירשמו דוחות או מזכרים בדבר ההתרחשות בה חזו זה מקרוב. כך יכולים היו להתייחס לנפח התנועה על הכביש בו לכאורה תועדה המערערת מבצעת את העבירה, וכך יכולים היו לתמוך בגרסת המפעיל בנוגע לתנאי ההפעלה במקום. יוזכר כי המערערת טענה עם מתן תשובתה לכתב האישום שביקשה לצלם את המכשיר, אלא שאחד השוטרים אמר זאת למפעיל והאחרון כיבה את המכשיר. המפעיל נשאל על כך בעדותו בבית משפט קמא ואמר שהמכשיר כבה מעצמו לאחר 15 דקות (ראו: עמ' 7 ש' 9-10). תשובה זו היא מוקשית נוכח העובדה שהמכשיר פעל בשעה 09:46, אך בשעה 09:58 הודעת תשלום הקנס כבר הודפסה. משמע, חלפו פחות מחמש-עשרה דקות בטרם כבה. נוכח דברי המערערת שנאמרו כבר בעת מסירת התשובה לכתב האישום, לא ניתן לאיין לחלוטין את משקל גרסתה אשר ביקשה להיתמך בתמונות שצילמה להן לא ניתן היה להעניק משקל בשל השתלשלות הנסיבות שתוארה לעיל.

19. נוסף על כל האמור, לא יכול היה המפעיל להשיב לשאלה אם הפעיל את המכשיר בעמידה מחוץ לניידת או בהיותו ישוב בתוכה (ראו: עמ' 5 ש' 2). משכך בצדק טען ב"כ המערערת כי אין לקבוע באופן פסקני שזווית ההפעלה היתה מזערית כפי הנדרש, ושנעשה כל שניתן לצורך כך.

20. הוברר כי המערערת מחזיקה ברישיון נהיגה מזה שנים רבות, מאז שנת 1986, וצברה לחובתה עד כה ארבע הרשעות בעבירות תעבורה. משמע, על פני הדברים, נראה ברורות כי היא מקפידה על כללי הזהירות המתחייבים. לא הייתי מייחס לנתון זה שמטבע הדברים לא עמד לנגד עיני בית משפט קמא משקל משמעותי, אך בהתווספו אל יתר הנסיבות, אין כיום הצדקה להתעלם ממנו כליל.

21. הצטברו אפוא מספר פגמים באופן הפעלת המכשיר ובאופן פעילות המפעיל, פגמים אליהם הפנתה המערערת בהודעת הערעור ובדיון שהתקיים בהליך דן. כן נותרו חסרים בתשתית הראייתית אותה הציגה המשיבה בבית משפט קמא. לו היה כל פגם או חסר ניצב לבדו לא היה מקום לקבל את עמדת המערערת, אך בהצטברותם זה אל זה סבורני כי הצליחה המערערת לעורר ספק סביר בדבר ביצוע העבירה הנטענת.

מן הספק היא זכאית ליהנות.

22. על יסוד המקובץ סבור אני כי יש לזכות את המערערת מחמת הספק, וכך אני מורה.

הצדדים הסכימו כי פסק הדין יינתן בהיעדרם.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, י"ז אדר ב' תשע"ט, 24 מרץ 2019, בהעדר הצדדים.